

Právě čtete

číslo 0.

VĚTRNÍK

Ročník XLIII.

Pátek 12. října 2012

Porotcovské číslo

titul	autor	spolek	postup	přehlídka
Blbec k večeri	Francis Weber	Klubová scéna TMA-divadla	N	Sadská
Komunismus	Viliam Klimáček	DS E. Vojana Brněnec	N	Brněnec
Dokonalá svatba	Robin Hawdon	ŠAMU Štítina	N	Štítina
Jiříkovo vidění	Marie Tesař	Morkovští ochotníci o.s., Morkovice	N	Němčice
Dámská šatna	Arnošt Goldflam	Divadlo Prkno, Veverská Bítýška	N	Bolehradce
Kráska z Leenane	Martin McDonagh	Rádobydivadlo Klapý	N	Jos. Důl
Měsíční běs	Richard Kalinoski	Občanská beseda - divadelní soubor	N	Miletín
Neběhej tady nahý	Georges Feydeau	Divadelní soubor Stonařov	D	Třešť
Libra špiritusu možná Spiritus libří (aneb Vše je otázka priorit)	Michal Dziedziński, Josef Rezac, Patrik Bursa, Milo- slav Švandrlík	DS Heřman Heřmanův Městec	D	Brněnec
Mátový nebo citron?	Patrick Haudecoeur, Da- nielle Navaro-Hadecoeur	Divadelní soubor Osvětové besedy Velká Bystřice	D1	Němčice
Vše o ženách	Miro Gavran	Divadelní soubor J.K.Tyl, Brodek u	D2	Němčice
Past na osamělého muže	Robert Thomas	Divadelní spolek Zdobničan Vam- berk	D1	Miletín
Půldruhé hodiny způž- dění	Jean Dell a Gerald Sibley- ra	M+M Hranice u Aše	D1	Žlutice

Nominace

Doporučení

Hodnocení jednotlivých postupových představení tak, jak mi byla dodána.

NOMINOVANÁ

TMA divadlo Terezín Francis Veber: Blbec k večeři

Zkušený soubor po loňské odbočce k modernímu komornímu dramatu (Ona) se vrátil do žánru, s nímž si režisérka (Eva Andělová) i herci rozumějí a pro niž je soubor do značné míry disponován. Pierre Brochant (Martin Soudský) si vymyslí podivnou zlou hru: vybírá si ze svého pohledu naivní lidi, které pozve na večeři, aby svým přátelům poskytl dobrou zábavu na úkor pozvaného „blbce“, tentokrát Francoise Pignona (František Hos). Oba představitelé hlavních rolí - a v mnohém jim dobře sekundují další herci (především v pánských postavách) - prokazují smysl pro nadšázku i pro situační humor.

Nutno podotknout, že textová předloha patří k tomu lepšímu, co k nám přišlo ze současné francouzské bulvární komedie. Terezínský

soubor dal celé hře prudký spád (představení s jen menšími škrty se hraje bez přestávky) s dostatečnou proměnlivostí v temporytmu. Plně využívá řady míst založených i na slovním vtipu. Co však je důležité, že mnohé ztřeštěné situace zdařile pointují a smíchu dávají i nenápadný citový odstín, takže se nenaplnuje pouze ono příslovecné „kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá“, ale navíc se sympatie publika přesunují na stranu oběti zlomyslnosti – onoho „blbce“.

Představení jednoznačně zaujalo, ba i svým způsobem dojalo(!) diváky. K ještě většímu účinku by přispělo zkvalitnění jevištní řeči v momentech závratného tempa, oba protagonisté pak mají na to rozšířit své gestické jednání o další odstíny (např. Francois při vlezlém připomínání své vášně pro sestavování modelů, Pierre v prezentaci svého omezení hexnšusem apod.).

Představení nejen zřetelně dominovalo všem ostatním inscenacím na přehlídce, ale má značně vysoké ambice přesahující úroveň běžné amatérské zábavní produkce. **Porota nominuje inscenaci „Blbec k večeři“ na Národní přehlídku Krakonošův divadelní podzim 2012 ve Vysokém nad Jizerou.**

DS E. Vojana Brněnec

KomunismuS

Divadelní soubor E. Vojana Brněnec připravil inscenaci Klimáč-

kova textu Komunismus. Inscenace provází a prezentuje všechny známé kvality souboru E. Vojana, především vlastní názor, soustřeďuje režijně hereckou práci a vědomý záměr inscenace. Inscenace se projevuje především v rovině ideového střetu v konkrétní společenské situaci. Možná, že by jí prospěl větší akcent na mezní lidskou situaci a bolestnou nemožnost jejího řešení, který by vytvořil bohatší možnosti k rozehrání hereckých situací.

ŠAMU Štítina

Robin Hawdon: Dokonalá svatba

Před zcela vyprodaným sálem uvedl divadelní soubor ŠAMU Štítina situační komedii Robina Hawdona Dokonalá svatba v režii Václava Bendy. Ve volbě předlohy měl soubor šťastnou ruku. Zvolil text, který je nejen ve svém žánru kvalitní, ale také Štítinským „sluší“, dovoluje ukázat přednosti a dovednosti souboru jako celku i jednotlivých tvůrců.

Diváci byli vtaženi od počátku do konce do série situací, do kterých se zamotává nastávající ženich po bouřlivém loučení se svobodou, když se ráno probouzí s cizí ženou v posteli. Režisérovi společně s herci se podařilo dokonale vystavět a vypointovat jednotlivé scény obsahující množství nápadů a dobře vystavěných gagů. Jako příklad je možné připomenout situaci, kdy nastávající ženich vysvětluje své budoucí nevěstě takřka nevysvětlitelné („co se tedy vlastně stalo?!“) a k rekapitulaci používá aktéry situace jako materiál k demonstraci. Situace má kromě nápaditého řešení opět také přesnou pointu.

Představení mělo promyšlený

temporytmus a patřičný švih, takže pozornost diváků nemohla ani chvíli opadnout. Bylo důmyslně pracováno s dynamikou v jednotlivých situacích i v celku, s gradací, pauzou. Velkou kvalitou inscenace jsou herecké výkony všech představitelů. Přesná

kombinace komediálnosti a přirozeného herectví je umocněna ohromnou hravostí a potěšením ze hry, které se dostavuje nejen na jevišti, ale také v hledišti. Herci pracují přesně s dynamikou svého projevu jak na verbální, tak neverbální úrovni, s pauzami, které zde „hrají“, s hlasovou modulací, jednají slovem. K tomu přispívá souhra na jevišti, schopnost herců být si navzájem partnery.

Nejen skvělé herecké výkony představitelů Billa a Toma v podání Ondřeje Bendy a Lukáše Vlčka strhávají diváky. Pozadu za nimi nezůstává ani Lenka Ferenz v postavě Julie, která svou prostorekostí vždy situaci trochu více zamotá. Zdánlivě menší role vnímáme jako nedílnou součásti sehraného celku. Jarmila Baranová a Tomáš Konečný jsou ve svých rolích tchýně a ředitele hotelu přesvědčiví. Každá postava má v této inscenaci svou

funkci. Rachel, která působí velmi chladně a nepřitažlivě v podání Petry Otlíkové, v kontrastu s upřímností Judy, již ztělesnila Vladimíra Hagenová, nám dává důvod uvěřit, že je možné změnit názor na budoucího partnera i několik minut před vlastní svatbou, aniž bychom pochybovali o správnosti této volby.

K celkovému velmi příznivému dojmu přispívá funkční a estetická scéna, stejně jako kostýmy. Atmosféru dodává zajímavě vybraná hudba, ve které se objevují také citace známých motivů (hudba z filmu Růžový panter nebo Život Briana). Otazník mám pouze nad použitím romantické skladby ve scéně vyznání Billa a Judy. Zdá se, že hudba vyznění pravdivosti jejich citu nepodporuje, možná právě naopak. Ale to je jen malá piha na kráse v jinak skvělé inscenaci.

Co napsat na závěr? Přeji soubor

ru hodně zdaru v další sezóně. Budou to potřebovat, nasadili si vysokou latku!

Hana Cisovská

Morkovští ochotníci Jiříkovo vidění

**aneb skutečný příběh pouti
peklem i rájem za dosažení očisty
duše**

*Dle J.K. Tyla a věnováno Marii
Tylové v Morkovicích pohřbené*

Divadelníci z Morkovic překvapili, což u nich není nic neobvyklého, a nutno dodat, že zase velmi dobře. Doba skučí belhaje s klouby vymknutými a tak je evidentní, že publikum všech věkových kategorií spíše vyhledává uvolnění a relaxaci ve sféře komediální, oddechové. Tento fakt je konstatováním stavu a týká se divadel jak amatérských, tak profesionálních. Proto každé vybočení z trendu zábavnosti je signálem možné proměny vnímání časoprostoru tvůrci a snad i prvních signálů proměny stavu společnosti obecně. Pouhým signálem, samozřejmě a možná či určitě, víc přáním než realitou. Ale - ve spojení s Tylem, autorem českých dramatických textů a stvořitelem obou vln českého divadla ve smyslu ustavení jeho komunikačního

tvarosloví sahajících až do dnešních časů - není možné tento signál nezmínit.

Tylovo Jiříkovo vidění patří do žánru báchorek, přes které bylo možno snadněji vyjádřit politické názory na dobu a také nabízely morální úběžník v podobě odlehčeného typu morality, neboť kuplety postihující společenské nešvary byly nedílnou částí textu. Morkovští zachovali báchorečnost autora textu ve smyslu snadného procházení časoprostorem a společenskými vrstvami, které naplňuje a zároveň eliminuje hrdinovo přání být bohatý. I když rezignovali na kuplety, udrželi rovinu politickou, neboť ji dostatečně nahradili výpravou, hudbou, a když se dařilo, tak i v dramatických osobách, v jejichž jednání bylo možno zahlédnout osobnostní postoj toho kterého herce na konání jím ztvářované postavy. Taktéž Tylem prezentované partnerské vztahy jako veledůležité pro bytí – vztah muže a ženy – byl důsledně zachován.

Úpravou na jednu stranu morkovští přiblížili „starší“ text současnému diváku, na stranu druhou posílili jeho aspekty „morality“, ale naštěstí ne vztyčeným ukazovákem, ale spíše ušklíbnutím, jak se to má s bezmyšlenkovitým pinožením se za mamonem a VIP postavením ve společnosti. Tento nadhled by však mohl být

proveden důsledněji, ať už posílením typu významového zcizení viz „tango“, úsklebek nad přípravou falešného hráče, nebo důslednějším tvaroslovím kostýmní složky, která ve *vidění prvním* je u Bonifáce a Wágnerové i ostatních výrazná, ale ne u všech herecky zpracovaná. Nepřesné jsou (aspoň zde na festivalu) aktšlasy jednotlivých vidění, které trvají nejméně dvakrát tak dlouho než by měly.

Jak vidno stále se zabývám celkem, neboť přes jisté problémy - jako je neurčitost či spíše nevyrovnanost vážné a komické složky - jde o počín divadelně pozoruhodný.

Ale dobrá, přece jen něco, co objasní přemýšlení o divadle a myšlení divadlem morkovských ochotníků. První se týká chvíle, kdy na začátku Severin přes kouzelný nápoj provede oddělení duše od těla Jiříka. Divadelní realizace je neskutečně silná a dech beroucí, neboť se děje teď a tady, ne přes filmové médium, a proto zasáhne zážitkem divadelním i osobním. Druhý se týká konce, neboť Morkovští báchorku doladili principem kruhového dramatu. Jestliže se na počátku přes spánek a nápoj vydává do labyrintu světa a duše pracovitý člověk, který není spokojen se stavem společnosti, v němž konečně nabytá svoboda a demokracie (to je dáno už Tylem) neumožňuje pocti-

vou prací dosáhnout cíle, tak na konci usíná a na cestu se vydá člověk líný, povrchní, samolibý, hloupý...

Inu, ne zrovna libá vyhlídka českého národa.

Za porotu Vladimír Zajíc

Dámská šatna – nemám hodnocení

DS Rádobydivadlo Klapý Martin McDonagh: Kráska z Leenane

Drama mladého britského dramatika Martina McDonagha *Kráska z Leenane* se rozhodl předvést na letošní přehlídce v Josefově Dole divadelní spolek Rádobydivadlo Klapý. Hru inscenoval režisér Ladislav Valeš a obsadil ji dvěma herečkami a dvěma herci, kteří všichni čtyři podávají velmi přesvědčivé propracované výkony.

V dramatu je silně akcentován motiv těžkého rodinného napětí mezi dvěma generacemi a stoupající vztahové nenávisti, protikladu egoismu a snahy uniknout ze sevření ničivé falše. Dějový vývoj

vypovídá o neustálé snaze vymanit se z ne-svobodného prostředí, což vede až k rodinné a osobní tragédii. Vše se uzavírá tragickým vyústěním, kdy užitý vražedný prostředek symbolizuje zároveň nástroj jediné možnosti úniku z nepřírozeného vztahu.

Inscenační provedení je podpořeno zdařilým výtvarným řešením scény, která včetně svícení dotváří celkový vjem dramatu.

Za porotu Jan Hlavatý

DS SNOOP Opatovice nad Labem Richard Kalinoski: Měsíční běs

Hra vychází z u nás málo známé genocidy Arménů vrcholící v letech 1915-1918, kdy se Turci pokoušeli tento národ vyhladit. Vypráví o Aramovi, jehož rodinu vyvraždili a jemu se pomocí úplatků podařilo uprchnout do Ameriky, kde chtěl začít nový život. Zachraňuje patnáctiletou arménskou dívku Setu, kterou si vybral podle fotografie, aby se s ní oženil.

Základem příběhu je pak jejich snaha vyrovnat se s prožitým traumatem, jež se odráží i v jejich postupně se proměňujícím a vyvíjícím vztahu.

Inscenace začíná videosekvencí, v níž se seznamujeme s východiskem příběhu. Na promítacím plátně na stěně zůstává fotografie Aramovy rodiny s vystříhanými obličejí mrtvých, které chce nahradit svými potomky. Jinak je na scéně jen stůl a židle, okolo nichž se vše odehrává, a také kočárek, který Aram přiváží, když ještě neví, že Seta je po prodělaných strážních neplodná.

Všechno je založeno především na výborných hereckých výkonech představitelů Arama a Sety (Aleš Dvořák a Andrea Moličová), kteří dokáží postihnout vnitřní vývoj postav se všemi motivacemi, zvraty a emocemi. Aram se uvnitř potá-

cí mezi snahou o nový americký způsob života a pevně zakořeněnými zvyklostmi své původní rodiny, je zpočátku k Setě tvrdý a nemilosrdný a vyžaduje po ní poslušnost a naplňování svých představ. Seta je nejprve naivní dívenkou smířenou se svým osudem, ale posléze získává sebevědomí a dokáže si stát za svými názory. Jejich vztah s Aramem prochází proměnou až k jistému smíření, kdy Aram přijímá i sirotka Vincenta (rovněž kvalitní herecký výkon Václava Falty ml.), s nímž se Seta spřátelí a stará se o něj. Symbolickým závěrem je pak společná fotografie všech tří jako nové rodiny.

Nezanedbatelnou složkou inscenace je hudba, tematicky výborně vybraná. Dějem provází postava nazvaná Gentleman (rovněž Václav Falta ml.), která vše komentuje. Vzhledem k tomu, že se tak děje do hudby, bylo by třeba projev komentátora zvýraznit, protože pro menší srozumitelnost občas zanikne jeho pointa. Možná také proto není zcela zřetelné, zda jde o pohled zvenčí, nebo zda je komentátor spjat s postavou sirotka. To ale je snad jedinou vadou na kráse této jinak kompaktní a silně emotivně působivé inscenace.

DOPORUČENÁ

Třešť Michael Junášek: Neběhej tady nahý

Divadelní soubor ze Stonařova zvolil k inscenování text Michaela Junáška *Neběhej tady nahý*, který je kompilací několika známých i méně známých opusů Georgese Feydeaua. Konkrétně např. *Dámy od Maxima*, *Úplně zbytečných parohů* atd.

Michael Junášek se také sám ujal režie. To považuji za šťastné - průvodce kompilátem, který není kompozičně jednoduchý, nemohli zvolit lépe. To se odrazilo zejména v jednotné a přehledné organizaci herců na jevišti, základnímu zvládnutí a nastavení jednotlivých situací příběhu a přirozenému, chcete-li organickému včlenění jednotlivých hudebních čísel předepsaných předlohou.

Šťastné, ale v zásadě i nutné, mi připadá propojení jednotlivých příběhů hlavními postavami s Feydeauovými her, tj. především dvěma ústředními dvojicemi: Pontagnaca s Čícou a prefekta Vatelina s jeho ženou Herminou. Tuto ústřední dvojici pak doplňuje zvláštní postava migrujícího Prince z Palestrie. A tak můžeme sledovat vzájemný propletenec jednoduchých vztahů, který rozehrává příběh připravované a domnělé

nevěry výše uvedeného čtyřúhelníku postav, do nichž zasahuje kromě již zmiňovaného, sexem posedlého Prince také plejáda epizodních postav. Zápletky jednotlivých příběhů jsou jednoduché a přehledné, což v zásadě prospívá komunikaci mezi jevištěm a hledištěm. To, co by pomohlo dokonale výměně energií, jejímž výsledkem by měl být onen očistný smích, by bylo přesně načasované a detailní herecké naplnění dramatických situací. Nejlépe situačně vystavěný výstup fingované svatby. Bohužel, zradilo zvolené prostorové řešení, kdy jsou dvojice novomanželů a svědků usazeny do úrovně předních řad diváků. My tak nemůžeme sledovat jejich individuální reakce, které jsou ovšem základem této situace.

Tím, že text je tvořen pouze úryvky z jednotlivých her a nikoliv uceleným, chronologicky řazeným proudem výstupů dovádějících dramatické postavy až k šílenství, se ztrácí i potřebné napětí a práce s ním. Známý princip frašky, kdy je postava danými okolnostmi i vlastním přičiněním dohnána k řešení své svízelné, chcete-li nesnesitelné situace, se smrskává na pouhé plnění slovním jednáním. Rezignace na výrazné fyzické řešení (jednání) situací a absence kontrastu v jejich pointách způsobuje pád rytmu inscenace. Závěrečné podobenství na téma „mladé“ versus „staré“ manželství vyznívá tak do ztracena. Anekdota s metařem, kterého v opilosti novomanželé obdarovali sto tisíce franky, má v předloze své opodstatnění jako jeden z motivů. Avšak v tomto zpracování pouze prodlužuje

uměle nastavovaný závěr.

Přes všechny výhrady jsme viděli postavenou inscenaci s dobrými hereckými typy, vkusnou hudební a výtvarnou složkou, které ovšem evokují spíše než město Paříž atmosféru „staropražskou“ typu „Já jsem ta holka ze Záběhlic“. Inscenace je na samém startu svého života (jednalo se teprve o 1. reprízu). A tak věřím, že k onomu plnohodnotnému hereckému naplnění v duchu krásné a poctivé francouzské vaudevillové komedie určitě ještě dojde.

Za porotu Jaromír Hruška

Brněnec

Miroslav Švandrlík:

Libra spiritusu

možná

spíš spiritus libri

Divadelní soubor Heřman z Heřmanova Městce v inscenaci dramatizace Švandrlíkova textu šťastně spojil zkušenost zralých členů souboru se skupinou mladých talentovaných začátečníků. Inscenace *Libra spiritusu možná spíš spiritus libri* je vtipná, nápaditá. Většímu diváckému úspěchu by prospěl větší smysl pro

komedie. Navíc se v tomto titulu ukrývá past, neboť inscenátoři se mohou domnívat, že „nešikovnost a neumětelství“ postav dané textem snáz zakryje nedostatky toho kterého herce nebo souboru. Není většího omylu, neboť jak ubíhá čas příběhu, ubíhá i čas, kdy soubor může vyhořet.

pointu jednotlivých situací a celkový temporytmus.

Za porotu

Prof. Mgr. František Laurin,

Mgr. Petr Kolínský, Ivan Loněk

DSOB Velká Bystřice Patrick Haudecoeur, Danielle Navaro- Haudecoeur: Mátový nebo citron?

V poslední době narostla obliba titulu *Mátový nebo citron*, který je – nutno přiznat – poněkud slabým odvarem slavnějších a tematicky zásadně propracovanějších komedií z divadelního prostředí, jako jsou *Bez roucha* či *Divadelní*

Všech možných úskalí si byl vědom režisér Bystřických divadelníků Tomáš Hradil a skvěle otevírá příběh z generálového týdne poněkud už unaveného ansáblu dopsanou situací a postavou. (Jo, a o přestávce se publikem prodírají prodáváci eskyma, což je nápad, který není ani na chvíli od věci.). Nová je situace s technickým personálem, kdy dva bedňáci velmi pečlivě, na centimetry knop, rozmísťují po scéně mobiliář výpravy, přičemž některé důležité rekvizity, např. obraz, odbudou otrhaným kusem papundeklu. Postavou navíc je role nápovědy, která tím, že je zpočátku postavena co záskok za primadonu vedle Julieny, zamezí možnému pocitu diváka, že je svědkem čehosi nepatřičného. To vše pak dotaženo pidsituací mezi Julienem, Náповědou a Sofií, když ta konečně dorazí na zkoušku, neboť hrdina náhle neví kdy a s kým a proč má vést dialog. Co se týče pánské a dámské šatny, je zde viditelný rozdíl mezi naplněním dra-

maturgicko - režijní koncepce. Pá-
nové vyhrávají na unt gagy všeho
druhu, ať už ty jemné pouze jen a
jen pro postavu, nebo ve větším
gestu v situacích. Dámy samozřej-
mě nic nekazí, ale samy sebe „drží
poněkud na uzdě“, takže „vášeň“
jejich dramatických osob má ještě
rezervy.

Shrnuto – postavy jsou vyloženy
a jejich jednání motivované, situa-
ce v mizanscénách mají tematické
gesto, takže inscenace se jeví jasně
ukotvená a jednotlivá představení
by neměla vykazovat výkyvy. Ne,
že by nebylo co na stávajícím tvaru
vylepšovat, především tehdy, když
je inscenace ve všech svých slož-
kách dobře vystavěna. Takže z těch
drobných nedostatků připomenu
strkání do Julienu (na zkoušce),
které vybočuje mimo rámec zvolen-
é stylizace, nebo (již o představe-
ní) příliš exponovaný gag, jak tech-
nika dodá Richardovi zapomenuté
náušnice - v tomto případě by méně
bylo více.

Z těch větších, zatím nerealizova-
ných možností (to víte, jak se in-
scenace povede – vědomě povede
– hned stoupají nároky připomín-
ek) je nedostatek v zobrazení tla-
ku času, který ansámbl žene
k premiéře. Dále se nabízejí zají-
mavé situace v první polovině ve
vztazích mezi herci (herci dle tex-
tu) v rovině „civilní reality“, jejich
animozity, nešvary, škodolibosti -

ty by následně zážitku
z představení dodaly další kopec
šlehačky. Platí totiž axiom, že by
tyto vztahy ze „zkoušky“ zůstaly
jako rastr ve vědomí diváků a pře-
šly by latentně do „premiéry“, tak-
že by ochucovaly zážitek ze situa-
cí. Připomenu jen tu nejdůležitější:
rivalita herců hrající manželský
pár, rivalita evidentní při
„zkoušce“, je pak ochucena závě-
rem, kdy při „premiéře“ má náhle
jeden z nich v ruce nabitý revol-
ver. Příkladů takovýchto prostupů
mezi prvním a druhým obrazem by
se samozřejmě našlo mnohem více.

Ale je na Bystřických, zda pod-
niknou tento krok – představení
totiž šlape a tak je nutno dobře roz-
vážit, zda další vylepšení (které
může inscenaci pozvednout) náho-
dou daný stav neznejistí. Ale ať už
se Tomáš a soubor rozhodne jakko-
li, přeji upřímně ZLOMTE VAZ!

Za porotu Vladimír Zajíc

Divadelní soubor J. K. Tyl Brodek u Přerova Miro Gavran: Vše o ženách

Divadelní soubor J. K. Tyl

z Brodku u Přerova zakončil němčický Hanácký divadelní máj 2012 inscenací hry současného chorvatského dramatika Mira Gavrana *Vše o ženách* v režii Liběny Hasové. Autor uvádí hru pojmem kvintologie. Vypráví vše o ženách formou pěťice zdánlivě samostatných příběhů: o ženách seniorkách v domově důchodců, ženách přítelkyních ve zralém věku, mladých ženách usilujících o kariérní postup, ženách matkách a dcerách a na poslední i dívenkách v předškolním věku. Autor předepisuje, aby jeho hra byla obsazena navzdory velkému množství postav třemi herečkami.

Inscenace souboru z Brodku u Přerova prokazuje cílevědomou divadelní práci ve všech složkách inscenace. Gavranovu textovou předlohu režisérka drobně upravila, zejména v účelném přeřazení některých scén. Režii se podařilo vystavět jednotlivé dramatické situace včetně zřetelných aktšlusů, vést herce k vytváření vztahů mezi postavami a k vzájemné souhře. Ne vždy se to daří beze zbytku. Rezervy jsou v některých situacích, např. v první scéně matčiných narozenin či ve scéně setkání kamarádek Lady. Otazník zůstává nad připsáním postavy Konferenciérky (učitelky v mateřské škole), čímž se porušuje inscenační princip hry.

Dobrý inscenační výsledek pod-

poruje scénografie Liběny Hasové, zejména řešení hracího prostoru s centrálně umístěným věšákem na kostýmy, na jehož bocích jsou dva zeleně prosvětlené paravány, za nimiž se v proměnách scén převlékají herečky. Scénu doplňuje vhodně zvolený nejnútnejší mobiliář tak, aby dával možnosti k plastickému pohybu hereček na jevišti. Ozdobou inscenace je výborně vybraná hudba, vhodně překlenující proměny velkého množství scén.

Gavranova hra klade značné požadavky na herecké zpracování. Tři herečky musí zvládnout vstupování do pěti různých postav v pěti střídajících se příběhových liniích hry. To se všem třem protagonistkám daří na velice dobré úrovni, předně Haně Švárové, ale i spoluhráčkám Kateřině Herzingerové a Květě Dienerové. Přehlídkové představení, byť nikterak fatálně, bylo poznamenáno výpadky textu a také slabší hlasovou intenzitou v některých pasážích ztvárňovaných K. Herzingerovou.

Navzdory zmíněným připomínkám byli diváci svědky nadstandardní herecké práce a inscenační výsledek lze přiřadit k těm nejzdařilejším, které na přehlídce v Němčicích nad Hanou v roce 2012 mohli spatřit.

Za porotu Milan Strotzer

Miletín

Robert Thomas:

Past na osamělého muže

Tato detektivní komedie je úspěšnou prvotinou Roberta Thomase. Dozvídáme se, že Daniel Corban ohlásil zmizení manželky, s níž žije jen krátce, a právě probíhá vyšetřování.

Rozhodně není snadné tuto hru inscenovat tak, abychom se orientovali ve složité struktuře jednání, v návaznosti situací, kdy se nečekaně odkrývají nové poznatky a možné motivace a přelévá se napětí, až k samotnému překvapivému vyvrcholení. Souboru z Vamberka se to podařilo na velmi solidní úrovni, jak díky kvalitním hereckým výkonům, jejichž odrazovým můstkem bylo odpovídající obsazení rolí s využitím schopností jednotlivých herců, tak i díky poučené režii. Složitá pavučina jednání je v inscenaci přehledná a promyšlená, konverzace hbitá, ale nikoliv na úkor srozumitelnosti, postavy v rámci daných charakterů hrají přesně, s mírným nadhledem, jak to předloha vyžaduje.

Odpovídající je i scénické řešení prostoru, kdy v pozadí stojí rám představující prosklenou stěnu do-

mu a vpravo se z pokoje odchází do patra domu. Jen by v případě stěny stálo ještě za dořešení, jakým způsobem pracovat s příchodem postav – někdy se u stěny zastavují a poslouchají, co se uvnitř děje, a protože se u toho dění ocitají díky prázdnému rámu příliš těsně, působí to poněkud nevěrohodně. Ale jinak je všechno dění na jevišti zorganizováno kvalitně a inscenace temporytmicky vybudovaná, takže i přes dvouhodinovou délku udrží diváka v napětí a rozhodně pobaví.

Právě pro ne zcela běžnou kvalitu v inscenování uvedeného žánru doporučuje odborná porota inscenaci na Krakonošův divadelní podzim.

Za porotu Alena Exnarová

Divadelní soubor

M + M Hranice

Jean Dell

a Gérard Sibleyra:

Půldruhé hodiny

zpoždění

Textová předloha z dílny dvou francouzských autorů osvědčených především v oblasti filmové, roz-

hlasové a televizní scénaristiky nezapře zkušenost ve vytváření vtipných a výstižných dialogů. Hra je skutečně půldruháhodinovým dialogem manželského páru, který se chystá odejít na večeři k přátelům, kteří je pozvali. Pierre

(Vratislav Mikan st.) se právě stal penzistou, zatímco jeho žena Laurence (Kristina Kohoutová) je ženou v domácnosti. V postupně rozvíjeném dialogu se dozvídáme útržkovité epizody z jejich manželského soužití, z nichž některé ulpívají ve všednodennosti a banalitě, jiné při této retrospektivě získávají až osudovou důležitost. Slovní šarvátky na téma domělé nevěry, názorů na výchovu dětí, pracovního uplatnění či budování mužovy kariéry a potlačení životních ambicí ženy v domácnosti a také na erotické spolužití se hromadí do souvislého pásma, v němž se motivy jakoby nahodile vynořují a některé se i v několika variantách opakují.

Divák ale nedostává možnost k rozlišení, které téma je důležitější oproti ostatním. Zde spočíval hlavní úkol v dramaturgicko-režijní přípravě. Nevelké zkrácení předlohy (V. Mikan st.) víceméně neo-

vlivnilo myšlenkovou koncepci inscenace. Režisér (Vratislav Mikan ml.) značně vynalézavě vytvářel mizanscény v nápaditém aranžmá na jednoduché scéně (základním prvkem je sedací pohovka) a oba protagonisté mohou předvést nejen solidní zvládnutí dialogu, ale také fyzickou zdatnost, takže i přes proklamovaný věk je uvěřitelný i silný motiv sexuální přitažlivosti. Tato péče o vnější prostředky ale v režijní práci převážila. Jednotlivé etapy proměny témat dialogu nejsou vázány k proměně vzájemného vztahu osob. Vše je stejně důležité, takže i řada pěkných bonmotů vyznívá zcela všedně a napětí ve vztazích je značně potlumené. Temporytmus se ztrácí v nepřilíš rozvlákněné dynamice a pak - zvláště v druhé polovině, kde jakoby už nic nového nemohlo být řečeno - vede ke ztrátě pozornosti publika.

Výhodou dialogu je jistá všeobecnost problémů, o nichž se na jevišti mluví, takže divák se může ztotožnit s mnoha manželskými nedorozuměními mezi Pierrem a Laurencí, avšak pocit všednosti už má blízko k fádnosti. Na samotném konci také nevyzní pointa, nepostřehneme totiž, proč se manželé po více jak hodině sporů rozhodnou, že sice opožděně, ale opět usmíření se mohou vydat na slíbené setkání u večeře. Text by umožnil vyznění ve smyslu: "je toho nepoměrně víc, co nás spojuje, pro-

ti tomu, co nás rozděluje a také štve", ale této katarze se nedočkáme.

Kladem celé inscenace je herecká kultivovanost obou představitelů manželské dvojice, schopnost zvládnout dlouhé úseky dialogů, smysl pro jemný humor a nápadité aranžmá. Problémem zůstává temporytmus a jasné myšlenkové vyznění.

Za porotu Rudolf. Felzmann

Větrník, zpravodaj XLIII. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Pepa Hejral. Tisk H&H Servis. Náklad 20 ks. Zdarma.